

VOORWOORD

Je voornaam zelf kiezen? Twee levens in een? Dat hoort erbij als je van geslacht verandert.

Toen ik op veertigjarige leeftijd eindelijk de stap durfde te zetten naar een geslachtswijziging van vrouw naar man ging ik op zoek naar literatuur over het onderwerp, maar ik kon weinig bruikbaar materiaal vinden. Althans geen compleet overzicht dat me stap voor stap meenam op een toch zeer ingrijpend proces.

Als ervaringsdeskundige wil ik met mijn levensverhaal een overzichtelijk beeld scheppen en andere zoekende lotgenoten helpen tijdens hun queeste. Ook voor hulpverleners, familie of 'vrienden van' kan het een leidraad zijn.

Ik neem je mee in de gevoelswereld van transgenders en toon de taaie innerlijke strijd die jaren kan woeden. Ik schets de volledige transitie en de verschillende ingrepen, de hele weg naar vervolmaking.

Je vindt hier veel tips en trucs, ludieke anekdotes, kommer en kwel, maar ook de hoopgevende boodschap dat er een lichtpunt is in de zoektocht naar jezelf.

Ontdek het allemaal in dit boek.

Veel plezier,
Samuel Dali

Donderdag, 10 mei 1962
— *de jaren stillekes* —

The Beatles brengen hun eerste single uit: 'Love me do'.
Astronaut John Glenn, de eerste Amerikaan die in een baan om de aarde vloog, bezoekt de wereldtentoonstelling in Seattle en trekt er de aandacht van een massa bewonderaars.

Mijn ouders krijgen een tweede kind: Veerle Angela Theofiel De Schepper komt ter wereld in het Sint-Jozef-ziekenhuis in Mortsel.

IK WIL DE *grootste* HEBBEN

Cats fit on the windowsill
Children fit in the snow
Why do I feel I don't fit in anywhere I go?

'Corner of the Sky'
uit de musical *Pippin*, Stephen Schwartz (1972)¹

De piemel was mijn object van fascinatie, het enige wat onbrak voor mij en wat me gelukkig zou kunnen maken. Ik kreeg het verdorie niet uit mijn gedachten en vroeg me af hoe het zou voelen er een te bezitten en nog straffer, hoe ik aan zo'n exemplaar kon geraken. Iedere normale jongen of man had er een. Behalve ik, dus ik was niet normaal.

Priesters en paters hadden er waarschijnlijk ook geen, ze waren van een andere orde en hadden dat niet nodig. Ik kon me niet voorstellen dat ze dat aardse ding zouden dragen, laat staan vasthouden. Nee, ze moesten zelfs niet plassen. Te onrein voor een geestelijke, bedacht mijn naïeve kindergeest die vooral beïnvloed werd door mijn katholieke scholing.

Waarom was uitgerekend ik zonder piemel geboren? Wat betekende dat? Wat betekende ik? Moest ik ook priester worden?

'Wat wil je later worden?' vroeg mijn tante, terwijl ze me nieuwsgierig aankeek.

Die vraag doorkliefde mijn getormenteerde kinderhart, want *wat* zou ik kunnen worden. Wat voor zin had het? Toch besloot ik niks te laten merken van mijn vreselijke pijn en verdriet. Ik zou het gewoon verdragen en *braaf* zijn.

'Later als ik groot zal zijn?' aarzelde ik. 'Dat weet ik nog niet.'

¹ De musical *Pippin* vertelt het verhaal van de zoon van Karel de Grote. Pippin is rusteloos op zoek naar de betekenis van het leven en heeft er alles voor over om het ware geluk te vinden.

‘Charlie Temple’, zeldzaam tafereel met pop
— 3 jaar —

Maar ik wist het wel, ik wou *een jongen worden*. Gewoon *zijn* hoe ik me *voelde*. Maar aan wie zou ik dat diepste geheim kunnen prijsgeven? Mijn mama en papa, zussen, broer, vriendjes of de nonnen op school? Nee, onmogelijk.

Ziet dan niemand dat ik *abnormaal* ben?

‘Hey, kwajongen!’ riepen ze me na.

Ik voelde me een zonderling. Alleen op de wereld. Toch moest ik verder, op zoek naar de ware betekenis van dit leven.

Al bijzonder vroeg beseftte ik dat er iets fundamenteel fout was met mij. Mijn brave moeder bracht vier kinderen ter wereld: drie normale en ik.

Ik zag mijn zusjes en mijn broer en besloot dat ik in de verkeerde categorie werd ingedeeld. Aanvankelijk dacht ik gewoon een jongen te zijn, maar toen mijn broertje geboren werd – ik was drie – merkte ik dat hij *anders* was. Iedereen beaamde dat trouwens: ‘Je hebt nu een broertje’ en ‘Jij bent een meisje’.

Ramp o ramp. Mijn lichaam was helemaal niet geschapen zoals het hoorde. Het paste niet. Het paste niet bij mij. Waar zat mijn plassertje? Zou het nog groeien? Maar nee, er groeide niks.

Ik richtte mijn aandacht op de grootste kindervriend aller tijden: dé Sint. Aan hem kon je alles vragen en als je zoet was, kwam je hartenwens uit. Op

mijn blote knieën bad ik de sterren van de hemel en het bezorgde me, jaar in jaar uit, heel wat slapeloze nachten: ‘Beste Sint-Nicolaas, ik hoef geen speelgoed, géén snoepjes, maar breng me een *piemel*. Ik zal alles doen wat mama en papa vragen. Alstublieft?’

6 december ’s ochtends stond mama beneden aan de trap: ‘Kindjes, opstaan, Sinterklaas is geweest!’

Als een bezetene hief ik mijn laken op en tuurde naar mijn onderbuik... maar er was niks veranderd daar beneden.

Was ik niet braaf genoeg?

De goedheilige man was mij niet vergeten hoor. Hij bracht een pop, een Barbie en snoep. Maar die poppen maakten het alleen maar erger.

Later toen Sint en Piet beseften dat ik liever met de auto’s en soldaatjes van mijn broer speelde, kreeg ik wel een Action Man, de ruwe versie van het *watje* Ken. Weliswaar een pop voor jongens met legerkleding en stoere accessoires, moto’s, jeeps enzovoort. Wow, tof.

Zelfs Barbie werd nog functioneel als echtgenote. Action Man bracht zijn tijd hoofdzakelijk door aan het front, maar als hij naar huis kwam, legde ik hem een kwartiertje boven op Barbie. Kwestie van het nageslacht te verzekeren. Want wie weet keerde G.I. Joe de volgende keer nog wel levend terug van de frontlinie.

Zo kon ik uren spelen. Maar de vreugde was van korte duur, want ik bleef een *meisje*.

In de kleuterklas viel het nog wel mee. We zaten allemaal samen, meisjes en jongens. Ik voelde me wat *tussenin*, want al was ik zeker géén meisje, er ontbrak iets waardoor ik net geen jongetje was. Juist ja en ik doorstond doodsangsten bij het idee dat iemand dat zou ontdekken.

Ik speelde het liefst met de jongens, ruwe spelletjes en voetbal. De meisjes vonden me wat vreemd. Bij hen werd ik zenuwachtig, al had ik wel enkele vriendinnen. We speelden *moederke en vaderke* en ik eiste steevast de rol van vader op. Zo voelde ik me toch nog fijn bij hen.

In de derde kleuterklas kregen de jongens ongelooflijk veel interesse voor wat er zich afspeelde onder de rokken van de meisjes. Enkele schurkjes dreven hen in het nauw en probeerden met man en macht te ontdekken wat er onder die rokken schuilging. De meisjes gilden het uit, maar moesten die ondeugden ondergaan. En ik stond erbij en keek ernaar.

Alleen spelen was soms gemakkelijker, omdat je dan helemaal kon opgaan in je eigen fantasiewereld. In onze tuin zat ik in een rieten stoel achter mijn op zijn kop gezette fiets, waarbij het voorwiel als stuur van mijn bestelwagen fungeerde.

Later kreeg ik een schoudergeweer en politiepaspoort voor mijn verjaardag en voerde daarmee opdrachten uit als geheim agent *Simon Dexter*. Undercover gaan, daar wist ik alles van. Ik was namelijk de enige die wist dat ik een jongen was, al dacht de rest van de wereld er anders over.

Met mijn Romeinse schild en zwaard stond ik stoer te wezen op straat.